

บันทึก

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๔๗ (สัญญาจะซื้อขายที่ดินที่จะถูกเวนคืน ที่กรมเจ้าท่าได้ทำกับ เจ้าของที่ดินก่อนวันที่พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯมีผลใช้บังคับ จะยังคงใช้บังคับต่อไปหรือไม่)

กรมเจ้าท่าได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ คค ๐๕๐๑/๐๐๑๙๓๐ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๓๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กรมเจ้าท่ามีโครงการก่อสร้างสถานขนส่งทางน้ำที่ตำบลจี่วราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร ในการนี้กรมเจ้าท่าไม่สามารถดำเนินการจัดซื้อที่ดินที่จำเป็นต้องใช้ในโครงการทั้งหมดได้เพราะที่ดินในบริเวณดังกล่าวมีราคาแพงมาก และเจ้าของที่ดินบางรายไม่ยอมขายให้กรมเจ้าท่าจึงได้ดำเนินการเพื่อตราพระราชกฤษฎีกา กำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะทำการเวนคืนในท้องที่อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร พ.ศ. ๒๕๒๔ ขึ้นสองฉบับฉบับแรกเพื่อประโยชน์ในการก่อสร้างสถานขนส่งทางน้ำ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๒๔ ฉบับที่สองเพื่อประโยชน์ในการก่อสร้างระบบการขนส่งสำหรับอำนวยความสะดวกให้แก่สถานขนส่งทางน้ำ มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๒๔ หลังจากที่ได้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นใช้บังคับแล้ว กระทรวงคมนาคมได้แต่งตั้งคณะกรรมการปรองดองขึ้น เพื่อพิจารณาค่าทดแทนให้แก่เจ้าของที่ดินและทรัพย์สินที่จะถูกเวนคืนเพื่อใช้ในการก่อสร้างสถานขนส่งทางน้ำดังกล่าว คณะกรรมการปรองดองได้กำหนดค่าทดแทนสำหรับที่ดินที่จะถูกเวนคืนไว้ละ ๑๔๐,๐๐๐ บาทและได้ทำสัญญาซื้อขายเสร็จเด็ดขาดไปแล้ว ๑๐๕ ราย และได้ทำสัญญาจะซื้อขายอีก ๓ ราย เนื่องจากทั้ง ๓ รายนี้ยังมีปัญหาในการรังวัดที่ดินอยู่ ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลจี่วราย อำเภอตะพานหินจังหวัดพิจิตร พ.ศ. ๒๕๒๙ ขึ้นใช้บังคับ โดยท้ายพระราชบัญญัตินี้ได้กล่าวว่ามีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืน ๓๘ ราย อย่างไรก็ตาม ก่อนที่พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ จะมีผลใช้บังคับ (วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๙) ได้มีเจ้าของที่ดินในเขตที่จะเวนคืนยินยอมขายที่ดินให้กรมเจ้าท่าอีก ๑๐ ราย กรมเจ้าท่าได้ทำสัญญาจะซื้อขายกับเจ้าของที่ดินทั้ง ๑๐ รายนั้นแล้ว เจ้าของที่ดินทั้ง ๑๐ รายนี้มีชื่อปรากฏในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติด้วย ทั้งนี้เพราะสัญญาจะซื้อขายที่ดินได้ทำขึ้นหลังจากที่ได้ส่งบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติไปยังรัฐสภาแล้ว กรมเจ้าท่าจึงใคร่ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมาย ดังนี้

๑. กรมเจ้าท่าจะทำการซื้อขายที่ดินกับเจ้าของที่ดิน ๓ ราย ที่ได้ทำสัญญาจะซื้อขายไว้ในราคาตามที่กำหนดไว้ในสัญญาได้หรือไม่ เจ้าของที่ดินทั้ง ๓ รายนี้ไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติฯ เพราะเมื่อได้ยินยอมจะขายที่ดินให้แก่กรมเจ้าท่าแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องทำการเวนคืนทรัพย์สินดังกล่าว

๒. กรมเจ้าท่าจะทำการซื้อขายที่ดินกับเจ้าของที่ดิน ๑๐ ราย ซึ่งมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติฯ ตามสัญญาจะซื้อขายที่ได้ทำขึ้นไว้ก่อนพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ จะมีผลใช้บังคับได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้รับฟังคำชี้แจงเพิ่มเติมจากผู้แทนกระทรวงคมนาคม (กรมเจ้าท่า) แล้ว ได้ความว่า ในระหว่างปี พ.ศ.๒๕๒๖ ถึงปี พ.ศ.๒๕๒๘ คณะกรรมการปรองดองสามารถทำการตกลงซื้อขายที่ดินกับเจ้าของที่ดินได้เป็นจำนวน ๙๕ ไร่ ยังเหลืออีก ๔๖ ไร่ที่เจ้าของที่ดินไม่ยอมขาย กรมเจ้าท่าจึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลจรัญราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตรฯ ไปยังกระทรวงคมนาคม และได้เสนอสภาผู้แทนราษฎรในปี พ.ศ.๒๕๒๖ ในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายร่างพระราชบัญญัติฯ นั้น ปรากฏชื่อเจ้าของที่ดินทั้งหมดที่อยู่ในเขตที่จะเวนคืนรวม ๑๖๑ ราย ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ ของคณะกรรมการธิการสามัญการปกครองของสภาผู้แทนราษฎรในปี พ.ศ.๒๕๒๗ กรมเจ้าท่าได้ขอตัดรายชื่อเจ้าของที่ดินที่ตกลงซื้อขายหรือตกลงจะซื้อขายที่ดินกับกรมเจ้าท่าแล้วออกรวมทั้งสิ้น ๑๒๓ ราย จึงคงเหลือชื่อเจ้าของที่ดินที่ไม่ยอมขายดินให้กรมเจ้าท่า ๓๘ ราย ต่อมาเจ้าของที่ดิน ๑๐ ราย จาก ๓๘ รายได้ตกลงจะขายที่ดินของตนให้กับกรมเจ้าท่า และได้ทำสัญญาจะซื้อขายที่ดินดังกล่าวขึ้นในวันที่ ๙ และ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๙ ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ ได้รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๒๙ และจากวุฒิสภาเมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๒๙ โดยที่กรมเจ้าท่าไม่ได้ขอตัดชื่อเจ้าของที่ดินทั้ง ๑๐ รายนั้นออกจากบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติฯ ซึ่งเจ้าของที่ดิน ๑๐ รายนี้มี ๘ รายเป็นเจ้าของที่ดินในบริเวณที่จะถูกเวนคืนตามพระราชกฤษฎีกาฉบับแรก อีก ๒ รายนั้นเป็นเจ้าของที่ดินในบริเวณที่จะถูกเวนคืนตามพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สอง เมื่อพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลจรัญราย อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตรฯ มีผลใช้บังคับแล้ว (วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๒๙) กรมเจ้าท่าจึงขอหาหรือว่าจะทำการซื้อขายที่ดินกับเจ้าของที่ดินที่ได้ทำสัญญาจะซื้อขายที่ดินไว้แล้ว ๓ ราย ซึ่งไม่มีชื่อในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ และอีก ๑๐ ราย ซึ่งมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ ได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวประกอบกับคำชี้แจงเพิ่มเติมของผู้แทนกระทรวงคมนาคม (กรมเจ้าท่า) แล้ว มีความเห็นว่า การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ของเอกชนเพื่อนำมาใช้ในกิจการของรัฐตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๔๗ นั้น มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติว่า

“อสังหาริมทรัพย์ซึ่งรัฐต้องการเพื่อกิจการใดๆ อันจำเป็นเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภคหรือการอันจำเป็นในการป้องกันประเทศโดยตรงหรือการได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ หรือประโยชน์ของรัฐอย่างอื่นนั้นเมื่อมิได้ตกลงในเรื่องการโอนไว้เป็นอย่าง

อื่น ให้เวนคืนตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ สำหรับความที่ว่า “เมื่อมิได้ตกลงในเรื่องการโอนไว้เป็นอย่างอื่น ให้เวนคืนตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้” มีความหมายว่า บรรดาเจ้าของทรัพย์สินซึ่งมิได้ตกลงในเรื่องการโอนทรัพย์สินที่จะต้องถูกเวนคืนให้กับเจ้าหน้าที่จะได้แก่การไม่ยินยอมขายทรัพย์สินตามราคาที่เจ้าหน้าที่เสนอ จะต้องถูกบังคับให้เวนคืนทรัพย์สินโดยพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์^๔ ซึ่งออกตามมาตรา ๘^๑ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๔๙๗

สำหรับปัญหาข้อ ๑ ที่กรมเจ้าท่าถามว่า กรมเจ้าท่าจะทำการซื้อขายที่ดินกับเจ้าของที่ดิน ๓ รายตามราคาที่กำหนดไว้ในสัญญาจะซื้อจะขายได้หรือไม่ โดยเจ้าของที่ดินทั้ง ๓ รายนี้ไม่มีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์^๕ ซึ่งออกตามมาตรา ๘ ในปัญหาข้อนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) มีความเห็นว่า การที่กรมเจ้าท่าได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินกับเจ้าของที่ดินทั้ง ๓ รายก่อนที่พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์^๖ ซึ่งออกตามมาตรา ๘ จะมีผลใช้บังคับ ย่อมถือได้ว่าได้มีการตกลงในเรื่องการโอนไว้เป็นอย่างอื่นตามนัยแห่งมาตรา ๕ จึงไม่อยู่ในข่ายที่จะต้องถูกบังคับให้เวนคืน และในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์^๗ ก็ไม่มีชื่อเจ้าของที่ดินทั้ง ๓ รายดังกล่าว ฉะนั้น กรมเจ้าท่าจึงมีความผูกพันต้องซื้อที่ดินจากเจ้าของที่ดินทั้ง ๓ รายตามราคาที่กำหนดไว้ในสัญญาจะซื้อจะขาย

สำหรับปัญหาข้อ ๒ ที่กรมเจ้าท่าถามว่า กรมเจ้าท่าจะทำการซื้อขายที่ดินกับเจ้าของที่ดินจำนวน ๑๐ รายที่ได้ทำสัญญาจะซื้อจะขายก่อนที่พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์^๘ จะมีผลใช้บังคับ แต่เจ้าของที่ดินทั้ง ๑๐ รายมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์^๙ ได้หรือไม่นั้น ในปัญหาข้อนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) มีความเห็นว่า โดยที่มาตรา ๕^{๑๐} มิได้กำหนดระยะเวลาสำหรับการทำความตกลงในเรื่องการโอนทรัพย์สินที่จะต้องถูกเวนคืนว่าจะต้องกระทำเมื่อใด แต่ก็ย่อมเป็นที่เข้าใจได้ว่า ความตกลงในเรื่องการโอนทรัพย์สินจะต้องกระทำก่อนพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์^{๑๑} จะมีผลใช้บังคับ และความตกลงดังกล่าวจะต้องไม่ขัด

^๑มาตรา ๘ เมื่อได้กระทำการสำรวจซึ่งจะต้องเวนคืนตลอดทั้งหมดหรือเฉพาะแต่ส่วนใดส่วนหนึ่งแล้ว ให้ออกพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์อีกฉบับหนึ่งเพื่อให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ และให้ระบุที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นที่ต้องเวนคืนพร้อมทั้งรายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินโดยชอบด้วยกฎหมาย

ให้มีแผนที่หรือแผนผังแสดงเขตทรัพย์สินที่เวนคืนอย่างชัดเจนไว้ท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ และให้ถือว่าแผนที่หรือแผนผังนั้นเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระราชบัญญัตินั้น

เขตที่ดินนั้นต้องปักหลักหมายเขตไว้โดยชัดเจนก่อนที่จะออกพระราชบัญญัติ

^๒มาตรา ๕ อสังหาริมทรัพย์ซึ่งรัฐต้องการเพื่อกิจการใด ๆ อันจำเป็นเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค หรือการอันจำเป็นในการป้องกันประเทศโดยตรง หรือการได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ หรือประโยชน์ของรัฐอย่างอื่นนั้น เมื่อมิได้ตกลงในเรื่องการโอนไว้เป็นอย่างอื่น ให้เวนคืนตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

หรือแย้งกับข้อความในพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ และจะต้องไม่มีชื่อเจ้าของที่ดิน อยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติฯ ด้วย แต่สำหรับกรณีตาม ปัญหาข้อ ๒ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ได้มีการทำความตกลงจะซื้อจะขายที่ดินที่จะถูกเวนคืนระหว่าง กรมเจ้าท่ากับเจ้าของที่ดินรวม ๑๐ รายด้วยกันเมื่อวันที่ ๙-๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๙ และได้ทำความ ตกลงก่อนพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ จะมีผลใช้บังคับ คือวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๒๙ แต่เนื่องจากในพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ มีชื่อผู้ทำความตกลงซื้อจะขาย ที่ดินที่จะถูกเวนคืนจำนวน ๑๐ รายดังกล่าวรวมอยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้าย พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ ด้วย ในกรณีเช่นนี้จึงต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๔๗ จะนำเอาความตกลงที่ได้กระทำ กันไว้ระหว่างเจ้าของที่ดินกับเจ้าหน้าที่ (กรมเจ้าท่า) มาอยู่เหนือหรือยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตาม บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๔๗ หาได้ไม่ เพราะ มาตรา ๑๐^๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ.๒๕๔๗ ได้บัญญัติให้ กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ถูกเวนคืนตกมาเป็นของเจ้าหน้าที่ (กรมเจ้าท่า) ตั้งแต่วันที่ พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ ซึ่งออกตามมาตรา ๘ มีผลใช้บังคับ เมื่อเจ้าของที่ดินทั้ง ๑๐ รายมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ฯ ที่ออกตามมาตรา ๘ กรรมสิทธิ์ในที่ดินของเจ้าของที่ดินทั้ง ๑๐ รายย่อมตกเป็น ของกรมเจ้าท่าตามนัยแห่งมาตรา ๑๐ ตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ฯ ซึ่งออก ตามมาตรา ๘ มีผลใช้บังคับ ฉะนั้น เจ้าของที่ดินทั้ง ๑๐ รายดังกล่าวจึงไม่มีที่ดินที่จะโอนให้แก่ เจ้าหน้าที่ (กรมเจ้าท่า) ตามสัญญาจะซื้อจะขายได้

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ขอเสนอเป็น ข้อสังเกตว่า กรณีที่เกิดเป็นปัญหาตามข้อ ๒ นั้น จากคำชี้แจงของผู้แทนกรมเจ้าท่าได้ความว่า เจ้าหน้าที่ได้ยินยอมทำความตกลงกับเจ้าของที่ดินในช่วงเวลาที่ร่างพระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริมทรัพย์ฯ ได้ผ่านพ้นการพิจารณาของคณะกรรมการสิทธิการปกครองของสภา ผู้แทนราษฎร และกำลังอยู่ในระหว่างรอการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรในวาระที่ ๒ และวาระ ที่ ๓ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ไม้อาจถอนรายชื่อผู้ทำความตกลงจะซื้อจะขายที่ดินออกจากบัญชีรายชื่อ

^๓มาตรา ๑๐ นับตั้งแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวในมาตรา ๘ กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ต้องเวนคืนนั้นตกมาเป็นของเจ้าหน้าที่ แต่เจ้าหน้าที่จะมีสิทธิเข้าครอบครองทรัพย์สิน นั้นได้ต่อเมื่อได้ใช้เงินหรือวางเงินค่าทดแทนแล้วตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

ตั้งแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัติดังกล่าวในวรรคแรก บรรดาการจ้างของบุริมสิทธิ หรือ ทรัพย์สินซึ่งมีอยู่ในส่วนอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเวนคืนนั้น เป็นอันสิ้นสุดลง แต่สิทธิของผู้รับประโยชน์ในการที่จะ ได้รับชดใช้จากเงินค่าทดแทนนั้นยังคงมีอยู่ แต่ผู้รับประโยชน์จะต้องร้องขอรับชำระจากเงินค่าทดแทนนั้น ภายในหนึ่งเดือนนับตั้งแต่วันที่รับแจ้งความตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๙ หรือถ้าเงินค่าทดแทนนั้นให้แก่ เจ้าของทรัพย์สินในวันใดภายหลังก็ต้องร้องขอเสียก่อนวันนั้น

ตั้งแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัติดังกล่าวในวรรคแรก ถ้าผู้มีสิทธิในทรัพย์สินนั้นโอนสิทธิ ให้แก่บุคคลภายนอก ผู้รับโอนนั้นจะมีสิทธิที่จะเรียกร้องได้ก็เฉพาะเงินค่าทดแทนเท่านั้น

เจ้าของที่ดินที่จะถูกเวนคืนท้ายพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ได้ เมื่อกรณีเป็นเช่นนี้ กรมเจ้าท่าควรจะติดต่อชี้แจงกับกรรมการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ซึ่งได้ตั้งขึ้นตามมาตรา ๑๘ ให้ทราบถึงความตกลงที่กรมเจ้าท่ามีอยู่กับเจ้าของที่ดินทั้ง ๑๐ ราย เพื่อกรรมการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์จะได้พิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสมต่อไป

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๓๐

“มาตรา ๑๘ เมื่อใช้บังคับพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์แล้วและเมื่อเจ้าหน้าที่ร้องขอ รัฐบาลจะได้ตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ ให้มีจำนวนกรรมการคณะหนึ่งอย่างน้อยสามคน คนหนึ่งเป็นพนักงานของเจ้าหน้าที่ นอกนั้นเป็นพนักงานของกระทรวงทบวงกรมอื่น แล้วแต่จะเห็นเป็นการสมควร คณะกรรมการนี้ให้มีหน้าที่ตรวจดูที่ดิน หรืออสังหาริมทรัพย์อย่างอื่นอันต้องเวนคืน และพยายามไกล่เกลี่ยให้ตกลงกันในเรื่องจำนวนเงินค่าทดแทน

รายชื่อกรรมการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ และตำบลท้องที่ซึ่งกรรมการจะออกไปกระทำการตามหน้าที่นั้น ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา